Enderrock | Pere Bestard | Actualitzat el 17/06/2018 a les 13:00

Maika Makovski a prop de la utopia

Crònica del concert de l'artista illenca acompanyada del Quartet Brossa, en el marc de la programació del Festival Ítaca

Maika Makovski | Xènia Gasull (Festival Ítaca)

Arribem puntuals a l'Espai Ter de Torroella de Montgrí per assistir a una de les cites més importants d'aquesta edició del Festival Ítaca, **Maika Makovski & Quartet Brossa** presentant el seu darrer disc, *Chinook Wind* (Warner Music, 2016). La veu en off del teatre ens posa en situació: "Ens adrecem a Ítaca, una illa imaginada on només podem arribar a través de la cultura". Tal vegada no són les paraules exactes, però ens fa pensar en allò de quan la matèria es torna esperit.

Els músics apareixen a un escenari a les fosques mentre part del públic conté els primers aplaudiments (m'hi incloc), augmentant així el caire cerimonial de l'inici de l'espectacle. Mesurada i profunda, **Maika Makovski** entona els primers compassos de "Canada" amb un acompanyament de luxe de **Quartet Brossa**, el quartet de corda, Pau Vals a la trompa, i una secció rítmica ben avinguda, Pep Mula a la bateria i Miquel Sospedra al baix (com a recent incorporació en el tram final d'aquesta gira). Un *crescendo* cap al final de la cançó, tot accentuant el lirisme de la mallorquina, esclata en la primera de les nombroses i efusives ovacions de la nit.

Maika Makovski. Foto: Xènia Gasull (Festival Ítaca)

A la primera part del concert, "I want to cry" explica sense cap mena de paraules el perquè d'aquesta formació tan nombrosa. Els *staccatos* del quartet i la caixa contundent a negres de Pep Mula es mesclen amb unes melodies agudes de **Makovski** creant un tot que cavalca amb força cap al desenllaç. Em ve al cap "Eleanor Rigby" i és un bon senyal, quan el rock i la clàssica van de la mà creant un nou so.

Hi ha temps per a tot, la secció de corda abandona per primera vegada la seva funció a "Father", uns agafen pals xinesos, altres *shakers* i panderetes. La cara dels músics és exultant, s'ho passen bé, no bé, més que bé, tot llençant pel terra aquell prejudici que els músics clàssics són avorrits i excessivament seriosos. **Maika Makovski** també gaudeix i demostra la complicitat aconseguida amb els músics que l'acompanyen. El públic ho corrobora amb una bona tanda d'aplaudiments.

El concert avança a bon ritme fins a "Makedonija", sens dubte, un dels moments de més intensitat de la nit. Tot a lloc i en el moment precís, la mallorquina i la banda duen el públic allà on volen, amb un final en què els vuit músics entonen la tornada acompanyant-se de les seves mambelletes. Els assistents canten i acompanyen fusionant els ritmes sincopats amb els aplaudiments del final de cançó. Agraïts encaren la part final del concert i el rock no pot esperar més, se sublimen a "Language", del seu disc anterior, una de les darreres cançons abans dels bisos.

Per cloure la nit **Makovski** escull "Song of distance" i la pantanosa "Lava lover" del disc *Maika Makovski* (Origami Records, 2010), on aflora la seva veu més greu i sensual quan canta 'lava...lover...'. Un autèntic recital ple d'emoció, amb una riquesa tímbrica i de recursos que acaba com han d'acabar els bons concerts, amb el públic del Festival Ítaca dempeus amb una forta i perllongada ovació. La mallorquina i la seva banda abandonen l'escenari entre capades i rialles, amb la sensació de la feina ben feta. A la sortida un oratge d'estiu ens dona la benvinguda a la

realitat. Gràcies **Maika**, gràcies Festival Ítaca, una utopia a base de cultura.

Maika Makovski. Foto: Xènia Gasull (Festival Ítaca)